

דחל מדחלת על כל העולם

זאת רמה, זאת?

במועדון קראוואן היפואי המחיר כלל גם „ארוחת-ערב כיד-המלך" — וזו כללה, למרבה ההפתעה, חידוש מדהים: רבע-עוף. אלא שעובדיה, מסגר במיקצועו, לא נגע בעוף: הוא חשש שהוא לא כשר.

ברזון

לעומת זאת, נהנה המסגר בן השי- שים משדיה הנרעדים של רקדנית-הבטון המתפתלת. אשתו, לפי הבעת-פניה, נהני תה פחות. מהרקדנית, לא מהעוף. שאר העם, — בתל-אביב לפחות — חגג בצורה מאורגנת: הרוסים — בבית יהודי-בטרביה. הפולנים הנועיים — ב"דולפיין-באר האקסקלוסיבי. יוצאי עדות-המיזרח נהנו מ"נשף סילבסטר יס-ית" כונני" באולם הסינרמה, כאשר טרילפונס ובוועז שרעבי דואגים לבידורם. מי שרצה להתייחד עם בורא עולם, לפחות של הנוצרים, הרחק מן ההמון הסוער — דאג להצטרף בעוד-מועד ל"מסיבות פרטיות. בבית של הגרפיקאית התל-אביבית אתי מילמן — שהגנה באותה הזדמנות גם את יום-הולדתה — קידם את פני האורחים עץ-אשוח מהבהב, שמס-ביבו ריכזו הכל את מתנותיהם, לפי מיי-טב המסורת של סירטי הוליווד. בין האורחים, היו הזמרת עופרה פוקס, הרקדן משה אפרתי, התפ-אורן אריק סמית, איש-העסקים גקי סטון, וכדומה יהודים טובים. מסיבה אחרת התקיימה בביתה ה"משגע של הדרה אבוטבול, אם ל"שלושה ילדים ואלמנתו של אחד מחללי מטוס סוויסאייר. הבוטיקאית רוחקיה ברזון רקדה וקיפצה באוברול ירוק, דיצה חבס זהרה בשימלה שחורה, ואורה בהרב עוררה את קינאת כולן בשימלת פוצי מדהימה. הילולה אחרת התקיימה במלון קי-סריה, עליו השתלטו שתי חברות תל-אביביות. אבל כשאני אומרת הילולה — אני מתכוונת למשהו מאוד צנוע, השנה. כולם רק אכלו, רקדו, שתו, וזהו. הורידו את הרמה, השנה. בחיי בושה.

כמדי שנה, חגגו המוני בית-ישראל את ראש-השנה איש כמנהגו, וכמסורתו. יהודים דתיים, למשל, חגגו את ראש-השנה של הגויים תוך הקפדה מלאה על כשרות וטהרה. בשני מקומות שונים ב"תל-אביב — במיפגש הכלניות ובהמיפגש — נערכו נשפים לדתיים בלבד, ורקדנית-הבטון השופעת שהופיעה שם היתה כשרה למהדרין. עובדיה שלמה, למשל, שילם 40 ל"י עבור כרטיס זוגי, כדי לח"גוג את הסילבסטר ב"נשף גראנדיוזי"

הבטיח לוותר על אהובתו ועל הגט — רק שאשתו תעשה הפלה. הבטיח כסף. מכות.

הנקמה המתוקה

רצח. ועוד דברים דומים. אבל שום דבר לא עזר. וביתניים, חל"פה התקופה בה יכלה האשה לבצע בכלל הפלה והנקמה המתוקה הולכת ומתבטלת. והבעל האומלל הולך ומתפורר, ממש מדי יום לגנד עיני. לנגד עיני כולנו, למעשה.

תמיד עם גברים מבוגרים ממני, שהערי-צו את האדמה שעליה דרכתני — הייתי צריכה להתאהב דווקא ברפי. ומה רע בעצם דווקא ברפי? „הוא בחור מפונק, שלא יודע מה זה

ידידי, שונאי, והמון לקוחותי, לא הבינו מה קרה למישפטן המזחיר, ב"שברעות האחרונים.

הוא נראה כאדם שאיבד את עולמו, פיטפס מישפטים, עשה בושות בעבודה. ממש נהיה צל של עצמו.

יחד עם זה, סירב לגלות, אפילו לידידי דיו הקרובים, מה מעיק עליו.

אז באו ואגלה לכם אני: היה זה לפני חודשים מספר, שהוא התייצב בפני אשתו, בישר לה, לאחר כיע"כועים והימהומים מובנים, שהוא רוצה גט. האשה, משפטנית ידועה גם היא, קיבלה ט"ל. היא אפילו לא הריחה שהיו דברים בגו.

„אחשוב על זה", ענתה לו, בנוסח ה"מקובל במיקצוע.

אבל היא עשתה יותר מזה. היא לא רק חשבה — ואפילו חזק — אלא גם עשתה. ולפני כחודש, התייצבה בפני בעלה, בישרה לו את ניקמתה המתוקה: „אני בהריון", הודיעה לו — „וכמובן

שלא ממך. ומהגט, אתה יכול לשכוח". עכשיו היה זה תורו של הבעל לחטוף את הט"ל: לא רק שלא יקבל את הגט המיוחל — עוד יצטרך לתת את שמו לילד זר. מה הוא לא עשה: איים שייקח את התינוק לבדיקת-דם, יוכיח שהוא לא שלו.

ורנר שטראוב, בוילה המפוארת שלו בספרד.

אלא מאי? אהבה לחוד, והחיים לחוד. זה שהיא אהבת אותו, לא אומר שהיא מסוגלת לחיות איתו. אלא מאי? זה שהיא לא מסוגלת

כסף בבנק, לא על הגב

לוותר. גם אני לא יודעת — וזה היה כמו לדפוק את הראש בקיר. לשנינו. אבל — היא ממחרת להדגיש, „אני לא מת" חרסת על הנישואין איתו."

היא נראית היום שלווה יותר, טבעית יותר, ובגורת יותר מאשר כאשר עזבה את הארץ לפני שנתיים, בעקבות פרשת זבוק. החיים בוילה בספרד, לצד ידידה, ועם בתה דנה בת החמש, משרים עליה שלווה, כפי הנראה.

„הדבר החשוב ביותר בחיי היום זו דנה", היא מספרת. „אין מטפלות, אין עוזרות. אני האמא שלה, וזהו."

מלבד זה, היא גם עובדת: היא אשת יחסי-הצניעות של טיפניס. שם כמור"בו, לא כאן.

„תמיד עבדתי", היא אומרת. „אני לא טיפוס של פרפר."

למרות שהיא לא משוגעת על בגדים, כפי שהיא טוענת, יש לה, ככה אגב, כמה שמלות של איב סאר-לורן, ומעיל מפרוות-מינק של טד לפידוס, ועוד כמה שמוצצס כאלה.

„אבל בסופו של דבר אני מעדיפה כסף בבנק, ולא על הגב", היא אומרת. „אחרי הכל, אני צריכה ליצור לעצמי בסיס לעתיד."

אבל בינתיים, גם ההווה בסדר: „ורנר הוא בחור מקסים", היא מגלה לי. „הוא טוב-לב, שקט, אינטליגנטי. הוא אילד החלק הגרמני של שווייץ, ובהשוואה ל"ישראלים, הוא נראה קצת ביישן ומופ"נס. אפילו קריר. אבל אני מעריכה אותו מאוד.

„הוא אוהב אותי מאוד מאוד, ומבין אותי, ורצה גם להתחתן איתי. אבל, אני רוצה להקדיש את עצמי לעבודה. אני רוצה להיות עצמאית."

כן, דבר חשוב, העצמאות.

הדיילת הרווקה ילדה בת

זוכרים שסיפרתי לכם על שתי ה"דיילות הרווקות שנכנסו להריון מ"יודיהן הקברניטים — וסירבו לע"שות הפלה? (טייטת האהבה, העולם הזה 1836).

אם כן, יש לי חדשות טובות בשביל-כם. אתם יכולים לחדול לעצור את הנשימה: אחת מהן ילדה בשבוע שעבר, בבית-חולים תל-אביבי, בת נחמדה ובריאה.

לרגע, הייתם צריכים כן להיות מוד"אגים, כי הלידה בוצעה בבית-חוקיטורי. אבל הכל עבר בסדר, ועכשיו היא שו"כבת בחדרה הנעים, המוצף פרחים, כשכל דיילות אל-על מגיעות בזרם בלתי-פוסק לביקור, וגם סתם ידידים וידידות. וגם קברניט אחד — אביה המאושר והגא של התינוקת, שהודה באבהותו עוד בתחילת ההריון, ואינו מתכחש לה כמובן עתה.

אשתו של הקברניט, גם כן, כמובן, לא תהיה מאושרת כל-כך מהתוספת ה"חדשה של בעלה. אבל, כמו שאמר הנביא, כאלה הם החיים.

„עד היום אני אוהבת אותו." בדרך כלל, די מפתיע כיום לשמוע אשה אומרת זאת על בעלה. אבל כשמנדי המפורסמת אומרת זאת

על בעלה, רפי שאולי — זה מפתיע שבעתיים.

אחרי הכל, הוא כיום עדיין בעלה רק בגלל שהם לא טרחו להתגרש. אחרי הכל, מנדי גרה מזה שנתיים עם ידידה,

שאולי